

[Flemming Jensen]

komme på førsteholdet, som man gør i klubben med divisionsholdet.

Jeg kunne i øvrigt spørge ministeren, hvorfra hun ville skaffe de penge, idrætten mister, hvis sponsorerne forsvandt. Jeg har megen respekt for folkejogging, men den bringer nok trods alt ikke det i gang, som sponsorerne gør. Jeg tror ikke selv på dette med »tab og vind med samme sind«, det kan vist ingen, der gør sit bedste. Men idrætten kan lære os at indordne os under regler, den kan lære os, hvordan vi skal tabe og vinde. Det gælder på idrætspladsen, men det gælder også for de tusinder af unge, som rundt omkring i idrætsforeningerne får det første indblik i demokratiets regler og lærer kammeratskab at kende. Jeg tror f.eks., vi var mange, der var lykkelige ved i fjernsynet for en gangs skyld at se et stort folkeligt stævne som det, vi så i sommer fra Slagelse.

Jeg var i fredags sammen med 400 glade bloddonorer til fest, og også her var det en idrætsforening, der stod for arrangementet. Der er ikke mange kommuner, der ikke kan trække på idrætten, når ting skal skabes, byfester holdes, indsamlinger til flygtninge foretages osv. Disse bemærkninger blot af hensyn til de forhåbentlig meget få, som synes, at vi ikke burde bruge skattepenge på idræt.

Jeg synes nok, at ministeren kunne have knyttet et par bemærkninger, selv om det hører under undervisningsministeriet, til Dansk Idræts-Forbunds ønske om en udbygning af kompetencegivende idrætsuddannelser; det blev nævnt ved DIFs repræsentantskabsmøde, som ministeren nok husker.

Der er vel også andre steder, man burde drage idrætten ind i positive drøftelser. Ministeren nævner, at idrætten er et vigtigt led i uddannelsessystemet, men ikke ét ord om det ønske, der er rejst fra Gentoftes Studenterkursus om en idrætslinje, og det til trods for at ministeren andetsteds i redegørelsen er bekymret for de sociale tilfælde, der skulle komme ud af overdreven idræt, dem, der ikke har en uddannelse at falde tilbage på.

Tipspengene. Det konservative folkeparti ønsker naturligvis fortsat at støtte spejder- og andre idébetonede bevægelser, men burde man måske ikke, eventuelt i forbindelse med det udredningsarbejde, ministeren er i gang med, se på, om der fra kulturministeriets pulje går penge til noget, der ligger langt herudover, og om man så kunne skaffe flere penge

til idrætten? Måske var det også rimeligt – men det kommer måske også i redegørelsen, når den engang kommer – om man hæftede sig lidt ved den efter min mening urimelige konkurrence, idrætsklubber udsættes for, når skolen tilbyder fritidsidræt.

I debatten har der på det sidste været talt meget om et egentligt idrætsministerium. Det er vi noget skeptiske over for i mit parti. Det kan føre til øget bureaukrati og til idrættens isolering, men vi har en fornemmelse af, at idrætssiden i kulturministeriet trænger til at styrkes og vel at mærke på en sådan måde, at man kan optage rimelige drøftelser med de forskellige organisationer og nå resultater, fordi man taler samme sprog.

Idrætten er sund, idrætten lærer sine udøvere at gøre deres bedste, og at der er regler, der skal holdes. Idrætten er medrivende, idrætten er fascinerende, idrætten er den største folkebevægelse i Danmark. Den fortjener at blive hørt, også fra dette hus.

Bjørn Elmquist (V):

Jeg vil også indlede med at beklage, at det er så lang tid siden folketinget har haft dette emne oppe i en samlet helhed, 6 år er der blevet sagt. Jeg beklager det såmænd ikke, ikke fordi jeg mener, at vi herindefra skal styre idrætten, det skal den nok selv klare, men fordi der ærlig talt har hobet sig en række problemer op gennem årene, som nu i nogen tid har påkaldt folketingets opmærksomhed.

Jeg skal først sige nogle ganske få ord om venstres tilknytning til idrætslivet, fordi vi mener at kunne fastslå, at vi har en særlig historisk tilknytning i hvert fald til den del, som man kalder den folkelige idræt. Vi kan slå tilbage i historien og se, hvordan og med hvilke kræfter bagved skytte-, gymnastik- og idrætsforeninger er skudt op over det ganske land. Ideen var jo bl.a., at de idrætslige aktiviteter også skulle føre til andre interesser og aktiviteter på det bredere samfundsmæssige plan, og her tænker vi på idrættens – i ordets bedste forstand – opdragende virkning. Idrætten ses som et sted, hvor vi lærer hinanden op til demokrati og gensidig respekt, og hvor vi finder ud af, at vore handlinger har konsekvenser. Vi har en mulighed for at øve en indsats, og det fører til et ansvar.